

пушката си. Илчо се много зарадва, но се и зачуди, защото чичо Тихо бѣ единъ отъ състоятелнитѣ селяни, които мжчно прекрчватъ прага на такава сиромашка кжща. Още повече се слиса и обърка, като видѣ тоя нечаканъ гостъ, майката на ношния дазачъ. Чичо Тихо седна при своя приятелъ и дълго приказва за туй, за онуй. Когато старата влѣзе въ кжщи, той нѣкакъ нерешително, като се мжчеше да избира думитѣ си, заговори: — Илчо, цѣло село е доволно отъ тебе. Добъръ и честенъ си и работата си гледашъ добре. Откакъ си станалъ ношенъ пазачъ, пакостъ въ селото не е направена. Но отъ всички най-много съмъ доволенъ азъ. Защо — ти знаешъ... Искамъ да ти помогна. Ти ще правишъ кжща... Тукъ чичо Тихо се побърка и, да се избави отъ затруднението, подаде едно снопче книжни столовки и каза:

— На земи ги. Ако ти артишатъ, следъ като си направишъ кжща, купи си и едно парче нива. Нека това бжде за споменъ отъ приятелството ни, което завързахме, когато бѣхъ боленъ.

Илчо не посегна. Той гледаше чичо Тихо съ засмѣмитѣ си очи и мълчеше.

— Вземи! повтори чичо Тихо. Като на тебе човѣкъ заслужава да се помогне.

— Благодаря, отговори Илчо. Ще взема, но само при усковие, че, кога ми стигне ржка, ще ти ги върна.

— Тѣй да бжде! Азъ пкъ обещавамъ, кога се оженишъ, да ти подаря една каруца съ коня заедно, завърши чичо Тихо и подаде паритѣ.

Двамата приятели поприказваха още и се раздѣлиха най-сърдечно.

Сега на чичо Тихо бѣ тѣй леко и радостно на душата, както никога въ живота му.

Хр. Спасовски